

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **KOBERCE BRENO, spol. s r.o.**, IČ 25609866, se sídlem Antala Staška 1071, Praha 1, zastoupen JUDr. Ladislavem Březským, advokátem, se sídlem Botičská 1936/4, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2014, č. j. KrÚ 67987/2014/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. 5. 2015, č. j. 52 A 112/2014 – 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

Rozhodnutím Městského úřadu v Litomyšli (dále „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 15. 7. 2014, č. j. MěÚ Litomyšl 19741/2014 (dále „prvoinstanční rozhodnutí“), bylo rozhodnuto tak, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky VW, RZ X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních

komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 10. 3. 2014 v 11:10 hodin na Smetanově náměstí v Litomyšli, u domu č. p. 66, došlo k neuhrazení parkovného za stání předmětného vozidla, čímž se nezjištěný řidič dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, v návaznosti na porušení ustanovení § 4c zákona o silničním provozu. Za spáchaný delikt byla žalobci v souladu s § 125f odst. 3 v návaznosti na § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Žalobci byla taktéž dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád"), uložena povinnost hradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobcovo odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 10. 2014, č. j. KrÚ 67987/2014/ODSH/8 (dále „napadené rozhodnutí"), zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Proti rozhodnutí žalovaného poté žalobce brojil žalobou. Ta byla rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále „krajský soud") ze dne 20. 5. 2015, č. j. 52 A 112/2014 – 51 (dále „napadený rozsudek"), zamítnuta.

V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že prvoinstanční a napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. V reakci na žalobní námitky dále uvedl následující. Výrok prvoinstančního rozhodnutí dostatečným způsobem vymezuje, o jaké porušení povinnosti řidiče žalobcem provozovaného vozidla se v dané věci jednalo, tedy bylo dostatečně specifikováno, v čem konkrétně spočívalo protiprávní jednání žalobce, tj. dodržení jaké konkrétní povinnosti řidiče vozidla ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě nezpochybnil, že povinnost uhradit parkovné nebyla řidičem splněna, resp. že tedy žalobce nebyl odpovědný za to, že nezajistil dodržení této povinnosti řidiče. K tomu krajský soud dále uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí je rozhodnutím o správním deliktu žalobce jako provozovatele vozidla, nikoliv rozhodnutím o přestupku, kterého by se snad sám dopustil. Z tohoto důvodu správní orgán přirozeně své odůvodnění koncentruje směrem k naplnění podmínek objektivní odpovědnosti provozovatele ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu, nikoliv k prokazování zavinění žalobce ze spáchání přestupku. Objektivní odpovědnost totiž zavinění nevyžaduje. Podle názoru krajského soudu prvoinstanční rozhodnutí splňuje náležitosti, které na písemné vyhotovení rozhodnutí správních orgánů klade správní řád a spáchaný přestupek, který je východiskem pro následnou objektivní odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla, byl popsán dostatečně určitým způsobem tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným přestupkem. Je určen místem, časem, způsobem spáchání, jakož i právní kvalifikací a soud neshledává na takové identifikaci ničeho, co by navazující rozhodnutí žalovaného mělo činit nesrozumitelným nebo neodůvodněným. Obstát podle soudu nemohla ani námitka týkající se postupu správního orgánu při zjištění pachatele přestupku. Správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s platnou právní úpravou, když vyzval žalobce jako provozovatele vozidla k uhrazení částky 500 Kč v souladu s ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž umožnil žalobci sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla. Pokud žalobce prostřednictvím svého zmocněnce, T. H., tak učinil, nebyl prvoinstanční správní orgán povinen pokračovat „v prošetřování přestupku" poté, co T. H. odepřel podat správnímu orgánu vysvětlení a věc byl oprávněn odložit.

Prvoinstanční správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a proto věc odložil (§ 125f odst. 2 zákona o silničním provozu). V dané věci se nepodařilo bezprostředně identifikovat řidiče, resp. též provozovatele vozidla, strážníky městské policie při zjištění přestupkového jednání přímo na místě spáchání přestupku. Stěžejní vysvětlení o osobě řidiče a o jeho přestupkovém jednání mohl poskytnout ten, jehož totožnost prostřednictvím zmocněnce T. H. v podání tohoto zmocněnce správnímu orgánu žalobce sdělil. Zmocněnec T. H. označil sám sebe za řidiče tohoto vozidla, které měl údajně v době spáchání dopravního přestupku zapůjčeno od žalobce. I v tomto případě lze podle názoru krajského soudu vycházet ze skutečnosti, že když šetření k osobě konkrétního pachatele přestupku vede správní orgán k závěru, že by jím měl být ten, kterého označil provozovatel vozidla za řidiče nebo osoba, která se sama za něj vydává, avšak tato osoba odmítla podat správnímu orgánu vysvětlení, tak tím je zmařena možnost vedení řízení o přestupku proti této osobě jako údajnému řidiči zmíněného vozidla, a to tím spíše, když z jiných podkladů nevyplývá věrohodná indicie o tom, že tato osoba skutečně zmíněné vozidlo v době spáchání přestupku řídila. Jestliže výsledek šetření správního orgánu k osobě konkrétního pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu vede k závěru, že by jím měla být blíže neurčená tzv. osoba blízká řidiče označeného provozovatelem vozidla, přičemž to nezbavuje provozovatele odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 1 zmíněného zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21), tak podle názoru krajského soudu to platí i pro případ, kdy se jiná osoba zmocněná žalobcem k zastupování ve správním řízení sama prohlásí za údajného řidiče vozidla, avšak odmítne podat vysvětlení.

Uvedenou právní úpravu a postup správního orgánu nepovažuje krajský soud za neústavní. V dané věci je zmíněná právní úprava o objektivní odpovědnosti za tento správní delikt dána veřejným zájmem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva. Stěžejním úmyslem zákonodárce v případě právní úpravy tohoto správního deliktu bylo postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích, a právě proto je zde koncipována odpovědnost provozovatele vozidla jako objektivní a tato působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako *„generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.“* (srov. výše uvedený rozsudek č. j. 3 As 7/2014 - 21). Naproti tomu vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je soukromoprávním vztahem, který je pak předmětem dohody smluvních stran a záleží na přístupu provozovatele vozidla, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc k užívání jiné osobě, tj. zda např. dohodne to, že v případě, že bude muset v důsledku protiprávního jednání osoby, které provozovatel vozidlo zapůjčil, platit nějaké sankce tak, že tento jiný subjekt je povinen provozovateli vozidla nahradit mu způsobenou škodu. Význam uvedené objektivní odpovědnosti za správní delikt nabývá na významu právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník – uživatel, přičemž stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí a povinnostech, které pro

něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinnosti řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami (srov. výše uvedený rozsudek č. j. 3 As 7/2014 - 21). Proto krajský soud neshledal nic neústavního na zmíněném postupu správního orgánu a na samotné platné právní úpravě.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Proti napadenému rozsudku žalobce (dále „stěžovatel“) nyní brojí kasační stížností. Stěžovatel považuje výklad ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu provedený krajským soudem za nezákonný. Podle tohoto ustanovení projedná správní orgán správní delikt provozovatele vozidla pouze tehdy, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Zákon nespecifikuje, co se míní nezbytnými kroky ke zjištění pachatele přestupku. Proto je potřeba, aby tuto otázku vyjasnila judikatura Nejvyššího správního soudu. Rozsudek č. j. 3 As 7/2014 – 21 na danou věc nedopadá, neboť soud rozhodoval za jiných skutkových okolností. V nyní projednávaném sporu řidič T. H. odmítl vypovídat. Nepopřel však, že vozidlo řídil ani neuvedl, že by vozidlo řídila jiná osoba. Pouze ponechal na správním orgánu, aby mu spáchání přestupku prokázal. V tomto případě nelze tedy dojít k závěru, že by správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení vůči určité osobě (identita řidiče byla správnímu orgánu známa). Naproti tomu v citovaném rozsudku se jednalo o případ, kdy řidič vozidla označil za skutečného řidiče osobu blízkou, kterou odmítl identifikovat. V takovém případě je naopak možné dojít k závěru, že správnímu orgánu se nepodařilo určit skutečného pachatele přestupku.

Dle současné praxe správních orgánů k učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu shora uvedeného ustanovení postačuje zaslání výzvy k podání vysvětlení údajnému pachateli přestupku. Navíc pokud tento údajný pachatel na výzvu nereaguje nebo pokud odmítne podat vysvětlení, správní orgán bez dalšího věc odloží a zahájí řízení o správním deliktu. Tento výklad je však dle názoru stěžovatele nepřijatelný pro rozpor se základními zásadami správního řízení, neboť dochází k porušování ustanovení § 3 správního řádu. Nastává tu situace, kdy není zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatel si je vědom, že odpovědnost dle § 125f zákona o silničním provozu je konstruována jako objektivní. Projednatelnost správního deliktu je však podmíněna splněním podmínek uvedených v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Pokud tedy stěžovatel v průběhu správního řízení k výzvě správního orgánu uvedl, kdo vozidlo řídil (T. H.), pak nepochybně správní orgán zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Správní orgán prvního stupně však v rozhodnutí tvrdí, že věc odložil, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Odůvodnění správního orgánu je tak zcela nelogické. Ačkoliv je zřejmé, že správní orgány ví, kdo vozidlo řídil, tvrdí, že tuto osobu nezjistily. Skutečnost, že označená osoba se odmítla dostavit k podání vysvětlení a nevypovídala s odkazem na

ustanovení § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích"), je pouze věcí její procesní taktiky a obrany a nemůže být přičítána v neprospěch stěžovatele. Podle názoru stěžovatele mělo být poté, co stěžovatel oznámil správnímu orgánu osobu řidiče vozidla, s touto osobou zahájeno řízení o přestupku a provedeno řádné dokazování. Teprve za podmínky, že by se správnímu orgánu nepodařilo T. H. spáchání tvrzeného skutku prokázat a řízení o přestupku by bylo zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, by bylo možné zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán v projednávaném případě přenesl důkazní břemeno na stěžovatele. Stěžovatel je přesvědčen, že nemůže platit, že každá odložená či zastavená přestupková věc znamená naplnění podmínky pro projednání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Dále stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tu spatřuje v tom, že krajský soud nevypořádal jeho námitku, že v prvoinstančním rozhodnutí zcela chybí konstatování, jaké dopravní značení zaplacení parkovného v daném místě ukládá nebo z čeho správní orgán vyvozuje povinnost v daném místě parkovné hradit. Chybí tedy důvod spáchání správního deliktu. Krajský soud tuto námitku zcela pominul; zaměřil se pouze na otázku obsahu správního spisu a průběhu řízení před správními orgány. K námitce nepřezkoumatelnosti krajský soud pouze uvedl, že stěžovatel v průběhu řízení protiprávní jednání (nezaplacení parkovného) blíže nezjištěného řidiče nezpochybnil. Toto odůvodnění však svědčí o nepochopení uvedené námitky stěžovatele. Proč by měl stěžovatel zpochybňovat, zda parkovné uhradil nebo neuhradil, když v prvoinstančním rozhodnutí není uvedeno, jaké dopravní značení povinnost hradit parkovné ukládá nebo z čeho je taková povinnost dovozována. Uvedení dopravního značení v rozhodnutí o spáchání správního deliktu je přitom podle stěžovatele zcela zásadní. To dovozuje z ustanovení § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. I pokud by informace o dopravním značení byla uvedena ve správním spise, měla být dále převzata do prvoinstančního rozhodnutí.

Dále stěžovatel namítl neústavnost ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Tímto ustanovením zákonodárce činí nátlak na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi (sebeobviňování či obviňování osob blízkých). Podstatným z hlediska ústavnosti je § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, které „umožňuje" provozovateli vozidla, který byl vyzván, aby zaplatil pokutu, sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla, což je považováno za podání vysvětlení. Dle této úpravy je provozovatel vozidla nucen pod hrozbou sankce označit jako pachatele přestupku sebe sama nebo osobu blízkou. To, že se jedná o pouhé vysvětlení a fakt, že má před sebou volbu, na tom nic nemění, neboť pokud se rozhodne, že tak neučiní, bude postižen za správní delikt sám. Jedná se tu o přímý rozpor s čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále „Úmluva"). Právo nepřispívat k vlastnímu obvinění totiž předpokládá, že se státní orgány snaží svou argumentaci podložit, aniž by používaly důkazní materiály získané donucením nebo pod nátlakem. Je třeba respektovat právo na odepření výpovědi. I v případě, že bude účastník zcela nečinný, nezbavuje to správní orgán povinnosti zjistit skutečný stav věci. Už vůbec nemohou být účastníci nuceni k poskytování důkazu proti sobě, resp. k sebeobviňování. Stěžovatel je přesvědčen, že zákonodárce přijetím ustanovení § 125f zákona o silničním provozu upozaďuje povinnost správních orgánů zjišťovat pachatele přestupku. Jediným cílem tohoto ustanovení je rychlý a nekomplikovaný výběr pokut. Jelikož je pokuta příjmem obce, jejíž obecní úřad vyzval provozovatele k uhrazení určené

částky, existuje důvodná obava, že při zjišťování pachatele a projednávání přestupků nebude postupováno nestranně.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež je zastoupena advokátem, a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná.**

III.A Namítaná nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

Nejdříve se Nejvyšší správní soud musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku.

Lze rozlišovat nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (veškerá zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz), podle něhož za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, k té se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, v němž uvedl, že „[n]*edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Nepřezkoumatelným judikatura shledává i rozhodnutí, v němž krajský soud opomene přezkoumat některou ze žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Výjimku z tohoto pravidla však připustil Ústavní soud, když vyslovil, že „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora*

správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nesrozumitelným – je zřejmé, jak soud rozhodl, jeho závěry jsou jednoznačné a nikoliv vnitřně rozporné (ostatně to stěžovatel nenamítal).

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud nevypořádal jeho námitku, že v prvoinstančním rozhodnutí zcela chybí konstatování, jaké dopravní značení zaplacení parkovného v daném místě ukládá nebo z čeho správní orgán vyvozuje povinnost v daném místě parkovné hradit.

S tímto tvrzením se Nejvyšší správní soud nemohl ztotožnit. Krajský soud správně uvedl, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je dostatečným způsobem uvedeno, o jaké porušení povinnosti řidiče stěžovatelem provozovaného motorového vozidla se v dané věci jednalo, tedy bylo dostatečně specifikováno, v čem konkrétně spočívalo protiprávní jednání stěžovatele, tj. dodržení jaké konkrétní povinnosti řidiče tohoto vozidla ve smyslu ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stěžovatel nezajistil. Dále k tomu krajský soud uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí je rozhodnutím o správním deliktu žalobce jako provozovatele vozidla, nikoliv rozhodnutím o přestupku, kterého by se snad sám dopustil. Z tohoto důvodu správní orgán přirozeně své odůvodnění koncentruje směrem k naplnění podmínek objektivní odpovědnosti provozovatele ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu, nikoliv k prokazování viny žalobce ze spáchání přestupku. Podle názoru krajského soudu prvoinstanční rozhodnutí splňuje náležitosti, které na písemné vyhotovení rozhodnutí správních orgánů klade správní řád a spáchaný přestupek, který je východiskem pro následnou objektivní odpovědnost žalobce jakoprovozovatele vozidla, byl popsán dostatečně určitým způsobem tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným přestupkem. Je určen místem, časem, způsobem spáchání, jakož i právní kvalifikací. Krajský soud neshledal na takové identifikaci ničeho, co by navazující rozhodnutí žalovaného mělo činit nesrozumitelným nebo neodůvodněným.

Nejvyšší správní soud považuje takové odůvodnění za zcela dostačující. Lze z něj totiž jednoznačně usuzovat na to, že stěžovatelovo žalobní tvrzení o nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí z důvodu chybějícího konstatování o tom, jaké dopravní značení zaplacení parkovného v daném místě ukládá nebo z čeho správní orgán vyvozuje povinnost v daném místě parkovné hradit, nepovažoval krajský soud za důvodné. Krajský soud pro tento závěr dostatečným způsobem prezentoval argumenty. Napadený rozsudek tak není nepřezkoumatelný.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti rozvedl svoje (žalobní) tvrzení a s odkazem na § 68 odst. 2 a 3 správního řádu konstatoval, že uvedení dopravního značení stanovujícího povinnost platit parkovné je v rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla zcela zásadní, musel Nejvyšší správní soud posoudit i věcnou správnost uvedeného názoru krajského soudu. Nejvyšší správní soud se s posouzením krajského soudu ztotožňuje.

S ohledem na znění § 125f odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu je zřejmé, že v rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla musí být dostatečným způsobem popsáno i to, k jakému porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, jež vykazuje znaky přestupku, došlo. Nejvyšší správní soud ověřil, že v prvoinstančním rozhodnutí je podrobně popsáno dodržování jaké povinnosti, jež vykazuje znaky přestupku, stěžovatel nezajistil (zjednodušeně: přestupkové jednání řidiče), a to takovým způsobem, že tento skutek není zaměnitelný s jiným. Pokud prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje popis konkrétní dopravní značky upravující parkování pouze s uhrazením poplatku, nejedná se v tomto případě o vadu rozhodnutí, jež by způsobovala jeho nezákonnost, neboť ono porušení vykazující znaky přestupku je dostatečně určitě popsáno uvedením místa (u domu č. p. 66 na Smetanově náměstí v Litomyšli), času (11:10 hodin) a způsobu spáchání [neuhrazení parkovného za stání identifikovaného vozidla, čímž se nezjištěný řidič dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, v návaznosti na porušení ustanovení §4c zákona o silničním provozu]. Pak je tedy (zprostředkovaně) dostatečně určitě popsán i správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti (k náležitostem rozhodnutí o správním deliktu přiměřeně srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73).

III.B Namítaná protiústavnost ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy platí, že „[s]*oudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.*“ Podle druhého odstavce téhož článku platí, že „[d]*ojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu.*“ Předkládat věc Ústavnímu soudu je možné jen v případě, že předmětné ustanovení nelze vykládat ústavně konformním způsobem.

Stěžovatel spatřuje protiústavnost uvedeného ustanovení v tom, že zákonodárce jím fakticky činí nátlak na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi (sebeobviňování či obviňování osob blízkých) a přenáší důkazní břemeno na provozovatele vozidla. Podle stěžovatele je totiž provozovatel vozidla na základě ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu („*Neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.*“) nucen pod hrozbou sankce označit jako pachatele přestupku sebe sama nebo osobu blízkou.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že na základě podobných argumentů již byla obdobná věc posuzována Ústavním soudem. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (veškerá zde uváděná judikatura Ústavního soudu je dostupná na http://nalus.usoud.cz), Ústavní soud odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, neboť ten měl akcesorickou povahu k ústavní stížnosti, přičemž ta byla odmítnuta pro její zjevnou neopodstatněnost. I přesto, že meritem návrhu na zrušení předpisu se tedy Ústavní soud nezabýval a že (nepublikovaná) usnesení Ústavního soudu

nejsou precedenčně závazná, domnívá se Nejvyšší správní soud, že uvedené usnesení nelze opomíjet. V odůvodnění zmíněného usnesení Ústavní soud totiž uvedl: *„Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné.“* Z tohoto lze podle Nejvyššího správního soudu dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stižena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespatřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.

Dále lze připomenout, že na poli uvedené úpravy již několikrát rozhodoval i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46; ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45; ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31) a ani v těchto případech nepředkládal věc Ústavnímu soudu (nutno však podotknout, že v uvedených případech nebyla protiústavnost účastníky namítána). Z toho lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.

Podobnou úpravou se zabýval i Evropský soud pro lidská práva (dále „ESLP“), a to v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 19. 10. 2004, Falk proti Nizozemí, stížnost č. 66273/01 (dostupné na http://hudoc.echr.coe.int/). ESLP se musel vypořádat s tím, zdali nizozemské orgány při aplikaci právní úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za drobné dopravní přestupky neporušily čl. 6 odst. 2 Úmluvy, jenž zní: *„Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.“* ESLP nejdříve připomněl, že presumpce neviny a povinnost toho, kdo rozhoduje o trestním obvinění, nést důkazní břemeno nejsou absolutní, neboť právní a faktické domněnky existují v každém systému trestního práva a nejsou principiálně v rozporu s Úmluvou, pokud smluvní státy zůstanou v rozumných mezích, přičemž vezmou v potaz, co je v sázce, a práva obviněného. Jinými slovy, smluvní státy jsou povinny zajistit, aby prostředky k dosažení legitimního cíle byly ve vztahu k tomuto cíli proporcionální. V tomto případě byla legitimním cílem bezpečnost silničního provozu, jež má být zajištěna tím, že dopravní přestupky detekované technickým nebo jiným způsobem, spáchané řidičem, jehož identita v dané době nebyla zjištěna, nezůstanou nepotrestány, přičemž vyšetřování a následné trestání těchto přestupků nebude představovat nepřijatelnou zátěž pro orgány veřejné moci. Navíc nizozemská úprava dává provozovateli možnost nechat pokutu přezkoumat soudním řízení v plné jurisdikci, v němž může vznést argument, že policie měla reálnou šanci vozidlo zastavit a zjistit totožnost řidiče. ESLP se finálně vyjádřil tak, že nizozemská právní úprava zakotvující objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidel za drobné dopravní přestupky, u nichž je obtížné zjistit totožnost řidiče, je proporcionální uvedenému cíli, a proto je souladná s čl. 6 odst. 2 Úmluvy.

Podobným prismatem lze posuzovat i českou právní úpravu. Legitimním cílem zde je ochrana bezpečnosti silničního provozu. Konkrétněji se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, následovně: „*V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.““ Zvolený prostředek (objektivní odpovědnost provozovatele vozidla) je tedy dle Nejvyššího správního soudu zcela přiměřený k uvedenému cíli.

K tvrzení stěžovatele, že zákonodárce ustanovením § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu činí nátlak na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Provozovatel vozidla může stále využít svého práva na odepření výpovědi (podání vysvětlení). To, že odepře podat informace o tom, kdo vozidlo řídil, ještě automaticky neznamená, že bude rozhodnuto o jeho vině za spáchání správního deliktu. Správní orgán může totiž tento správní delikt projednat pouze v případě, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno (srov. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu „[o]*becní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.*“ Pokud provozovatel vozidla odmítne na výzvu správního orgánu tuto částku uhradit, přičemž nemusí sdělovat údaje o totožnosti řidiče, pokračuje správní orgán v šetření přestupku (srov. § 125h odst. 5 silničního zákona). Až pokud učiní nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a tohoto pachatele nezjistí,

nastupuje možnost projednání objektivního správního deliktu. Neexistuje tak přímá a bezprostřední spojitost mezi nepodáním vysvětlení a nastoupením odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Je sice pravdou, že pojem „nezbytné kroky“ je judikaturou Nejvyššího správního soudu posuzován pro správní orgány poměrně benevolentním způsobem (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31), to však nic nemění na tom, že provozovateli vozidla je právo odepřít výpověď zachováno. Pokud provozovatel nesdělí údaje o totožnosti řidiče a vyvstanou zde jiné indicie o totožnosti řidiče (jež tu logicky v době učinění výzvy nebyly – pokud by tu byly, správní orgán by výzvu nemohl učinit), na základě kterých ho bude lze usvědčit ze spáchání přestupku, nebude možné bez dalšího projednat správní delikt provozovatele vozidla. Nejvyšší správní soud taktéž zdůrazňuje, že provozovatel vozidla je trestán za to, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Nejvyšší správní soud si je vědom, že se jedná o konstrukci poměrně striktní a pro provozovatele vozidla nepříznivou. Touto konstrukcí je usnadněna důkazní pozice správního orgánu a do jisté míry se jí relativizuje povinnost správního orgánu nést důkazní břemeno. Jak však již bylo shora osvětleno, nejedná se o právní úpravu protiústavní, neboť tato úprava představuje přiměřený prostředek k dosažení legitimního cíle. Zákonodárce jejím zavedením reagoval na shora popsanou, neudržitelnou situaci, kdy nebylo možné uvedená deliktní jednání potrestat. Podle Nejvyššího správního soudu zákonodárce zvolil způsob, jenž se stále nachází v mezích ústavní konformity (k tomu viz shora a především podobnost s případem Falk proti Nizozemí).

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud taktéž uvádí, že striktní dopad předmětné právní úpravy (v podobě povinnosti platit pokutu) do právní sféry provozovatele vozidla, může tento provozovatel do jisté míry „tlumit“ prostředky soukromého práva (např. smluvní ujednání o povinnosti řidiče platit provozovateli náhradu zaplacené pokuty). „*Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21)

K tvrzení stěžovatele, že skutečnost, že určená částka (pokuta) je příjmem obce, zakládá důvodnou obavu, že při rozhodování nebudou obecní úřady postupovat nestranně, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Situace, kdy orgán územního samosprávného celku rozhoduje v oblasti přenesené působnosti ve věcech, na kterých může mít zájem, není ničím výjimečným. Zajisté se pak nejedná o konstrukci protiústavní. V usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „[r]*ozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 správního řádu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými*

hledisky.“ Je tedy zřejmé, že v konkrétních případech mohou existovat okolnosti nasvědčující o podjatosti úřední osoby (skutečnost, že vybrané pokuty jsou příjmem obce, však takovou okolností sama o sobě není). To je však vždy nutné posuzovat v konkrétním případě a tak je poté zachována nestrannost rozhodování. V nynějším případě stěžovatel podjatost úředních osob nenamítal.

K tomu tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal podmínky pro předložení věci Ústavnímu soudu ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy.

III.C Namítané nesprávné právní posouzení aplikace § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu

Stěžovatel namítl, že správní orgán nesplnil podmínky § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, jenž zní:

„Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující pro věc rozhodné skutečnosti. Prvoinstanční správní orgán obdržel dne 31. 3. 2014 od Městské policie Litomyšl oznámení o správním deliktu podle ust. § 125f zákona o silničním provozu. Prvoinstanční orgán následně, neboť byly naplněny podmínky § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, vyzval stěžovatele jako provozovatele vozidla k úhradě částky 500 Kč. Současně v této výzvě byl stěžovatel vyzván ke sdělení údajů o totožnosti řidiče tohoto vozidla. Na tuto výzvu obdržel správní orgán prvního stupně plnou moc, kterou stěžovatel zmocnil T. H. k zastupování jeho osoby ve správním řízení, a současně i oznámení, ve kterém stěžovatel prostřednictvím zmocněnce sdělil, že určenou částku neuhradí, a že v době údajného spáchání dopravního přestupku měl od stěžovatele toto vozidlo zapůjčen právě T. H. Prvoinstanční správní orgán poté zaslal T. H. výzvu k podání vysvětlení. Na tuto výzvu T. H. přípisem sdělil, že v souladu s ust. § 60 odst. 1 zákona o přestupcích podávat vysvětlení nebude. Zároveň sdělil, že nechť považuje správní orgán tento přípis za podání vysvětlení, neboť ani z ústního jednání by nevyplynula žádná jiná odpověď. Prvoinstanční správní orgán pak věc týkající se řízení o zmíněném přestupku záznamem ze dne 5. 6. 2014 odložil, když dospěl k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení. Poté prvoinstanční správní orgán zahájil správní řízení týkající se správního deliktu stěžovatele a v něm vydal zmiňované prvoinstanční rozhodnutí, které napadl stěžovatel odvoláním, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Podstatné pro posouzení důvodnosti stěžovatelovy námitky je to, zda správní orgány splnily podmínku projednatelnosti správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy zda provedly nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

Za zcela přiléhavé na danou věc považuje Nejvyšší správní soud odůvodnění rozsudku tohoto soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, od něhož nemá nyní Nejvyšší správní soud důvod se odchylovat. V tomto rozsudku je uvedeno: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, **případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21)**, nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), **je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*** (zvýraznění doplněno)

Právě v projednávaném případě stěžovatel označil za řidiče osobu, jež dále s odkazem na § 60 odst. 1 zákona o přestupcích odepřela podání vysvětlení. Samotné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nemohlo vést ke zjištění pachatele přestupku (resp. k usvědčení T. H.) a navíc zde o pachateli přestupku neexistovaly žádné jiné indicie. Požadovat v takovém případě po správním orgánu, aby činil další rozsáhlé kroky, by bylo proti smyslu právní úpravy. Lze tak uzavřít, že podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu byla naplněna.

Nelze přisvědčit ani stěžovatelovu tvrzení, že s T. H. měl správní orgán zahájit řízení o přestupku a provést řádné dokazování a až v případě, že by mu neprokázal spáchání přestupku, řízení zastavit. Nejvyšší správní soud připomíná, že přestupky správní orgán projednává z úřední povinnosti (srov. § 67 odst. 1 zákona o přestupcích). Správní orgán zahájí řízení, jestliže věc neodloží ani neshledá důvod pro postoupení věci jinému orgánu (§ 67 odst. 3 zákona o přestupcích). Podkladem pro zahájení řízení o přestupku je buď oznámení nějakého jiného subjektu, nebo poznatky z vlastní činnosti. Správní orgán věc odloží, nezjistí-li do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích]. Je přitom na správním orgánu, aby na základě informací, kterými disponuje, posoudil, zda jsou důvody pro zahájení řízení o přestupku. Jak již bylo výše uvedeno, v projednávaném případě správní orgán disponoval pouze tvrzením stěžovatele o tom, že řidičem byl T. H., a ten dále odmítl podat vysvětlení. Kromě tohoto tvrzení nedisponoval správní orgán žádným relevantním důkazem, který by měl vést k zahájení přestupkového řízení. Stejně tak neměl k dispozici např. ani žádného svědka. Za takové situace tedy neexistovaly

skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě a správní orgán postupoval správně, pokud řízení o přestupku ani nezahájil, ale věc odložil (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31).

Tato kasační námitka není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žalobce (stěžovatel) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu